

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

**Upravništvo „Mira“
v Celovcu,**

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XIX.

V Celovcu, 27. decembra 1900.

Štev. 52.

Ljudsko štetje!

Prihodnje dni že se vrši ljudsko štetje! Na njega veliko važnost in odločilni pomen smo svoje bralce opozorili večkrat. Zopet pa pozivljamo tem potom svoje rojake, naj storé pri štetju povsod svojo dolžnost, naj poučé in opozoré ljudstvo, da vsak Slovenec zapiše slovenski občevalni jezik!

Naročnikom!

Leto se bliža svojemu koncu; zato nujno prosimo vse one gg. naročnike, ki so z naročnino še zaostali, da jo čim preje določijo.

Ob enem prosimo, da blagovolijo naročniki tudi naročnino za prihodnje leto prej ko mogoče poravnati, ker le tako nam je mogoče v upravnistvu in pri razpošiljanju lista vzdržati red. Pri vseh listih je navada, da se naročnina plačuje za naprej; naj se tudi naši cenjeni naročniki ravna po tem. Vsakdo naj pri naročbi tudi dostavi, za kateri čas da plača naročnino in ali je star ali nov naročnik. One gospode, ki dobivajo po več iztisov, prosimo, da nam slučajno spremembo v številu iztisov takoj naznanijo.

Svoje cenjene prijatelje prosimo, naj delajo na to, da se bode „Mir“ vedno bolj razširjal med našim ljudstvom. Vsak star naročnik bi nam moral pridobiti vsaj enega novega! Slabo časopisje se razširja vedno bolj, zato je naša sveta dolžnost, da razširjamo tudi dobre časnike. Torej na delo vsak, komur je mar sreča národa!

Upravništvo „Mir“-a.

Mir na svetu!

Prišel je zopet veliki dan mirú, božični praznik! Misli nam hité nazaj, nazaj za 1900 let,

hité nam tja čez daljno morje v deželo sveto, v Betlehem, v hišo kruha, poslušat glasove z nebes, pojoče: „Mir ljudem na svetu!“ — Mir na svetu! Ali je svet kraj mirú? Svet, kjer ničesar ne obstoji, vse mine, vse hiti, kjer se vse preganja, vse umira, ali more tak svet z mirom navdihniti miru željno človeško dušo? Ne, svet ni kraj miru! Vse kar živi pod solncem, bje neprestan boj za svoj obstanek, in najljutejši boj se bje med ljudmi! Boj se bje med národi. Močen jaz, slabotnej ti, torej sem jaz gospod, ti pa hlapčujš mi! Boj se bje med stanov. Ne boj s topovi in meči, a boj za obstanek, boj za vsakdanji kruh se bje z lažjo, z goljufijo, z zvijačo. In tisoče in tisoče vidimo propadati v revščino, vidimo jih padati v sramoto, v nesrečo; na površje dnevnega življenja pa prihajajo nova imena, nove osebe.

Pogin stvarij, ki nimajo pameti, je določen po naravnem redu. Nespametna stvar ne čuti pri tem bolesi, ki navdaja človeka, ko vidi sekati iz življenja kos za kosom, dokler ob koncu životarjenja ne osami popolnoma. In vendar: „Mir ljudem!“ ni puhla beseda, ni prazen zvok, ni nedosegljiv kot svitile zvezde na večernem nebu. Mir je svetu od Boga obljubljen, dosegel bi ga lahko, a sevé le s pogojem: „Mir ljudem dobre volje“.

Dà, mirú si želi naša dōba pred vsem! Mir si žele vladarji in zagotavljajo pri vseh priložnostih, da hočejo braniti dragi zaklad svetovnega miru, in národi se boja bolj boje kot kedaj popred. Po pravici! kajti boriti se z orožjem je nevaren in tudi za zmagovalca poguben posel. A mir ni odvisen le od vladarjeve volje, in brezštevilne, dobro oborožene armade ga nam ne morejo zajamčiti; na bajonetih se pač počivati ne dá, kajti mnogi vojaki vzbujajo pri sosedih sum in nalagajo národom bremen, ki jih dolgo nositi ne bodo mogli. Zato moramo iskati njim boljše podlago, in ta podlaga nam morate biti pravica in ljubezen! Naj nikdo drugemu ne krati njegovih pravic, naj vsakdo stori, kar je obljubil, naj si ljudje žele dobro in sovraštvo in prepira med ljudmi ne bo. Nad pravičnostjo in ljubeznijo ima pa čuvati sv. cerkev, katere najsvetejši opravke je braniti postaviti pravice in ljubezni ter razširjati in zagovarjati jih. Oznanjaje pravico in ljubezen ukrotila je katoliška cerkev barbare, da niso več morili sosedov, ter da so se poprijeli mirnega življenja. Vera uči reveža,

uči kralja, kako je treba biti pravičnemu, ter da mu ni dovoljena krivica. „Vera zvezala je národe vsega sveta v bratovsko zvezo.“ (Leo XIII. Nostis errorem, 11. febr. 1889.)

To dejstvo je marsikdo pozabil! Cerkev? Pravica? Ljubezen? Poštenje? Prodamo vse vkup ceneje, kot Ezau svoje prvorojenstvo! A ne obupajmo!

„Sladko nam je spominjati se obljube, dane nam o sveti noči, in ponavljati je v naših dneh, ki niso dni miru, marveč dni preganjanja in bojev. Bojujejo se zoper cerkev, zoper njeno delovanje, zoper njeno duhovščino, njene nauke, iztiravajo jih iz družbinskega življenja z vsemi sredstvi, ki jih premore človeška oblast in prekanjenost.“

Ne pretiravamo trdeči, da je boj naperjen proti Bogu samemu, zoper katerega se je predrzno uprl človek. Peklenska predrznost ne doseže Boga in Kristusa, zato pa napada s svojim sovraštvom in satanično jezo cerkev Jezusa Kristusa in njene sinove. Boj je resnoben, in poskuša vsa sredstva, da bi, ko bi le mogoče bilo, strl popolnoma, kar je postavil Kristus. Kaj bi nam v takih časih moglo biti bolj zaželeno, kot nebeški mir, ki je bil ljudem naznanjen ob jaslicah kralja miru? Mir, ki je sad njegove milosti, njegove ljubezni, mir, ki ga od sveta ne moremo zadobiti?

Če nas od zunaj napadajo sovražniki, bodi nam tolažilo, če v veliki katoliški družini vlada mir. In tukaj bo mir, če bomo vsi enih mislij, ene volje, enega dejanja; če bomo vsi udje pravilno združeni z glavarjem tega telesa. To-le združenje bo za-se najboljša obramba, ki jo moremo postaviti zoper sovražnike; ona nam podvoji, dà, postotno našo moč in nam daje v najhujši sili nepremagljivim biti.

Katoliško ljudstvo je še združeno s svojimi pastirji, a vezi se morajo utrjevati, in treba je katoličane opominjati na dolžnosti, ki jih jim nalaga sedanja dōba, ko je v nevarnosti vera in večno zveličanje. Dolžnosti pa imajo te: Ljubiti katoliško cerkev in to ljubezen kazati z javnimi dejanji! Brez strahu in očitosti kazati, da verujemo v Boga, ljubiti in spoštovati duhovnike in izpolnjevati zapovedi.

Da bi v teh milostnih dneh gorkeje kot kedaj bila katoliška srca v molitvi za blagor naše cerkve. In tisti, ki je zmagal svet in pekel, naj dá uživati

PODLISTEK.

Pravična rabsodba.

Več desetletij je že preteklo, in ako se prav pomisli, še ni dolgo od tega, odkar je iz malega mesta „Stoc-a“ vladal kot turški poveljnik ali vezir celo Hercegovino Ali-paša Rizvanbegovič. Še so živi ljudje, nedavnih časov žive bukve, kateri so bili pod njim, ga videli in z njim govorili. On pa ni stalno bival v Stocu, stanoval je tudi v Mostaru in na svojih dveh gradovih na Buni, ki so pa zdaj že skoraj razvaline. Lepa ravnina bila je tu, zelena, okinčana z jablani, vrbami in z vsakim drugim božjim darom, a sredi te krasote vzdigovali so se beli zidovi hercegovinskega paše in vezira Rizvanbegoviča. Tu se je nastanil ob najbolj lepih in toplih dneh leta, ob času trgatve, da med trgatvo ni prišel nikdar v Mostar. Govorijo o njem, da je bil dober, ali vendar tudi silovit človek. Vsaj za svojega bivanja na Buni je bil kakor drugi ljudje iz kostij in mesa, in potem takem je moralo v njem biti tudi srce in duša. Najljubše mu je bilo, da je na Buni pod vednim nebom, na zeleni trati in v senci vitkih in vendar košatih vrb sodil svoje podložne.

Ravno ob času, ko je bil Ali-paša Rizvanbegovič na Buni, nekako meseca avgusta ali septembra, jezdil je neki človek, bil je kmet, iz Mostara proti Blatu. Golorok je in truden, razun tega še brez vsakega orožja, a z malo šibico maha okrog sebe in od časa do časa udari z njo svojega konja. Dan je vroč, božje solnce hudo peče, in konj in

jezdec se močno potita. Komaj dospé pri tej vročini do vode. Tukaj krene s svojega pota in žene konja v vodo, da ga napoji. Ali konj noče pri kraju ostati, da bi tu pil, ampak gre sredi vode, na najglobokejše mesto. Polovica njegovega dolgega repa segala je v vodo, z njim je mahal okrog in ga vil na vse strani kakor kača svoj rep. Velikokrat prikloni glavo k vodi, da bi pil, požira, ali tiho ne stoji. Še je v vodi, ko prižene po potu konja korenjaški človek, ki ima puško pod pazduho. Ko zagleda enega jezdec v vodi, zagradi puško in pravi: „Pojdi s konja, Srbin!“

„Pojdi aga k vragu! kaj hočem v vodi, in posebno še zdaj, ko se tako potim,“ odvrne Srbin.

„Ali nočeš? Vidiš li puško? Pojdi s konja!“ Za božjo voljo, ni drugače, misli si Srbin. Takoj skoči s konja v vodo, ki mu seže že čez kolena.

„Zopet na konja!“ — Srbin zopet zasede konja.

„Pojdi zopet dol!“ — puška pa je vedno enako na njega pomerjena. Kmet maha nevoljen z glavo nasproti puški, ali zopet skoči raz konja v vodo.

Trikrat mora ubogi kmet storiti tako. Kakor da bi bila zdaj šala završena, krene oni jezdec naprej po svojem potu, a za njim gleda kmet in pravi sam pri sebi: „Poznam te, Turek, in zapomni si te hočem.“

To je bil Ibrahim aga Kavazbaša, vodja telesne straže Ali-paše Rizvanbegoviča, človek jako odurne naravi in vroče krvi, kateri je s svojim nepravičnim dejanjem in postopanjem — in to brez dovoljenja Ali-paše — veliko in skoraj največ pripomogel, da se je ob tistem času o Ali-paši prav slabo sodilo. V resnici je bil on vsem svoj in

ljudem pravi oče, med tem ko so bili njegovi spremiljevalci pravi nasilniki. O Ibrahimu aga Kavazbaši, prej omenjenemu jezdecu, pa govori vsaki človek, Turek kakor kristjan, da je bil vsem drugim nasproti škodoželjen in hudoben.

Glej hudobo, godrnja kmet, med tem, ko se mu iz hlač in raz konja cedi voda. Ali lahko mu je to bilo, ker sem bil jaz brez vsega orožja. Ali zdaj ga poznam in naznaniti ga hočem svojemu agi, ta bode že vse ukrenil. On si bode to lahko k sreči vzel, kakor da bi bil oni to njemu samemu storil. In požene konja.

Nekoliko dnij pozneje gre kmet po svojih opravih zopet tu mimo in doli v mesto Mostar. Ko tam opravi vse svoje reči, poda se hitro tudi še k agi. Ta je bil mlad človek, visoke postave, črnih očí, črnih brk in lepih črnih las.

„No, Cvetko, kakšna sreča te je sem pripeljala?“

„Ali, aga, ni ravno sreča, ampak hočem ti le nekaj potožiti.“ In kar hitro mu začne pripovedovati, kako sramotno je z njim ravnal Kavazbaša pri Lišnici. Pa glej aga, prav za prav sem samo zavolj tega prišel, da ti povem, kako se dela s kristjani brez dovoljenja Ali paše. Zdaj mi povej, kaj naj storim?“

„Ali si mar neumen, moj Cvetko, da me po tem še le vprašuješ? Zakaj ne nosiš seboj kakega orožja? Ako ga nimaš, takoj ti dam jaz eno mojo puško, vedno jo pri sebi nosi, pa se, primaruha, ne boj, kakor dolgo sem jaz živ in kakor dolgo je Ali-paša Rizvanbegovič vezir. Ako Kavazbaša samo zavolj tega, kar ti je storil, tožimo pri paši, bi te paša še opsoval, ker si bil brez orožja in se nisi branil proti temu nasilstvu. Zavolj tega bode bolje,

še naši dôbi neprecenljivi sad te zmage: svoj mir. (Leon XIII. Colle espressioni 24. dec. 1889.)

Z drugimi národi vred želi si miru še naš ubogi slovenski rod! Pravice in ljubezni iščemo, a ponuja se nam le sila in sovraštvo! Odtuji se národu mladina, odtuji kmetu delavci in posli; ljudje, živeči od ljudstva, zaničujejo njegove besede, posvetna oblast se obrača kot vetrnica za vetrom; kedar se ljudstvo poslužuje pravice, gredo janičarji nanj z noži in kamenjem!

Boj se je vnel po naših krajih, kakoršen je bil doslej nepoznan. Ne obupajmo v boju za svetinje ljudstva, a ne stojmo nemarni na strani žalujoči, marveč storimo potrebno, da si priborimo miru! Leon XIII. tirja: „Vezi med duhovniki in ljudstvom se morajo utrditi in pomnožiti.“ Torej na delo v družtvih z besedo, v časnikih s peresom, na delo s svojimi znanostmi! Ljudstvo naj se bolj vname za svojo cerkev: Da se pa bo vnelo, vžgite mu ogenj, na katerem se bo moglo ogreti! Izvanredni časi tirjajo izvanrednega dela, odločnega in neprestanega dela. Gorje, če bomo mirno na strani stali in tožili čez nemirne čase, brez da bi se ganili, kedar se preliva sveta krv — zadnjih naših zvestih kmetov!

V znamenju krvi je zmagala okraja slabša stran!

Prvotne volitve so pri kraju, pri kraju so ž njimi tudi boji, prevare. — Napeli smo vse moči, na našo stran so stopili možje, značajni in neomahljivi, národa stebri. Toda usoda nam ni poklonila venca zmage! Nasprotni boj, ostudno rovanje, laž in izdajstvo — denar in žganje — kol in nož — vse to se je zaklelo zoper nas kot ljut vihar, ki je bril čez naše pokrajine ter je upognil ali siloma strl marsikoga, ki je prej močno stal. Ogromno je žrtvovalo katoliško-politično društvo, junaško se je boril gosp. Grafenauer, vstrajno in neutrudljivo drugi bojovníki, toda usoda nam ni poklonila venca zmage.

O pravici, o zakonih, po katerih gre nam zmaga tudi brez vojske, govoriti ne smemo. Res žalostno! Le pogledjmo, kako so delovali naši nasprotniki: Zares studi se človeku, podati le nekatere posamezne pojave in nesramnosti, s katerimi so se upali nasprotniki javno nastopiti. Pokazalo se je zopet, da sta si ničmurnost in oholost, propalost in krivica bratsko podala roke, da uničijo poštenost ter našo sveto stvar.

Pilat in Herodež, svoje dni sovražnika, sta se bratsko zvezala, da skupno obsodita Kristusa! Bradati rovar iz A., bogati tovarnar iz B., nemčur iz C., in nemškutar iz Č., cerkveni ključar iz D., in učitelj iz E., pljuvajoči hlapec iz F. in kolneči voznik iz G., pijani postopač iz H. in surovi gozdar iz I., siromašni liberalci iz J., in breznačajni kimovec iz K., brezverski zdravniki, napihnjani župani, zapeljani kmeti, podkupljeni bajtarji — toda dovolj, — samo ta kratki in površni pogled na nasprotno rovanje zadostuje; lepi pari! — Izborna družba! A značilna! To je poosebljena vest, naslikani značaji naših nasprotnikov. Od pijanega postopača, ki se je po luži valjal, pa do oholega gospoda, ki je morda na volilni dan prvokrat prijazno

da se sam maščuješ nad Kavazbašem, in mu storiš ravno to, kar je on prej storil tebi.“

Cvetko vzame puško s seboj. Visoko je nosil glavo, kakor da bi bil cel svet njegov. Od zdaj naprej, kjer je on, tam je tudi puška.

Komaj dvajset ali trideset dnij je preteklo od tega dogodka, ko se Cvetko zopet podá na Blato. Bil mu je tam njegov brat bolan, in šel je, da ga obiše. — Ali glej čudni slučaj! Ko Cvetko jezdi poleg Lištice, zagleda Kavazbašo, ki je ravno v vodi konja napajal. To pot Kavazbaša nima ne puške, ne samokresa, ne handžara za pasom. Cvetko pa ima pri sebi nabito puško. Ustavi tedaj konja, nameri puško na Kavazbašo ter pravi: „Turk, skoči dol s konja!“

„Kaj, Srbín, komu to ukažeš?“ odgovori Kavazbaša.

„Skoči dol, jaz imam puško, vidiš li jo?“

„Ali si ti . . .“

„Ne besede več, pojdi dol s konja.“ In res to stori.

„Gor na konja!“ — In to mu ukaže trikrat storiti, potem pa odide.

Kavazbaša odide jezen kakor grom, a še bolj in huje ga je jezilo, da je odšel Srbín po polju naprej, ne da bi se le enkrat nazaj obrnil, akoravno jo je on udaril za njim. Vendar pa ga ni hotel na svojo roko dalje preganjati, ampak podal se je k Ali-paši, da mu potoži, kaj mu je storil kristjan.

„No, pri moji veri! Andan sani!“ — to je bila navadna Ali-pašina potrdilna beseda — „gotovo si ti njemu prej kaj storil! Vendar gotovo ga pokličem v pondeljek tu sem, in takrat bode pred menoj o tem razprava.“

pogledal kmeta, se je vse zaklelo v peklenški: „Heil! Pogin Slovincem!“ Kakšna razlika v značajih, v oliku, a vendar skupni smoter: proč z vernimi, poštenimi Slovenci!

In še ni dovolj: Kaj vse so govorili, pisali; obrekovali, mazali; celo Podjuno napolnijo s tem gnojem, celi Rož s tem smradom! Vse le, da ugonobijo vernega kmeta-Slovenca!

In še ni dovolj: Koli, gorjače iz grebinskega plota, noži iz gozdarskega žepa, lažnjivi zapisniki občinskih tajnikov in županov, na desetine sodčkov piva stotine smodk, — obljub in grožnje Bog vé koliko — vse da oblastno-pregrešno strašijo vernega kmeta Slovenca, ali da ga ogoljufajo in zapeljejo. Hudo se je zaklelo zoper dobro. — In še ni dovolj: Noži so zablistali nad glavami nedolžnih kmetov-Slovincem, kri je tekla, vnebovpijoča! Vse le, da ugonobijo vernega našega kmeta!

In dosegli so za zdaj enkrat: 80.000 Slovincem v enem okraju, katerim se že stoletja krivica godi, so na novo zopet odvzeli poslanca, moža pomočnika, moža rešitelja, ki bi na najvišjem mestu povzdignil svoj glas, bratom v pomoč. Govoril bi, povedal vse, svet bi strmel, — a sovražnike bilo bi strah! Odkrita bi bila njihova stoletna pregreha; vsem povedana olikanost nemčurska, nemška laž-kultura! To ne sme biti! In zmagali so! Zakleli so se, da ne mirujejo prej, predno ne bo zadnji veri in duhovnikom vdan kmet na slovenskem Koroškem — bauernbundarski brezverski nemškutar!

Mi se pa tolažimo: Pride dan plačila; pride dan tudi naše zmage. Naša sveta stvar bo tudi obhajala enkrat svoj visoki dan! Bo mar krivica in zlobnost večno kraljevala? Ali se pa morejo nasprotniki, vsaj njih boljši in poštenjši možje, veseliti take zmage? Ali ne spozna vsaki pametni človek, da je nemčurskega „bauernbunda“ mož — kot zastopnik vernega slovenskega okraja — naravnost norost, gorostasna krivica? —r.

Koroški deželni zbor.

I. seja, dné 17. dec. Ob 9. uri je daroval g. kanonik Groeser v cerkvi sv. Duha sv. mašo, katere so se udeležili poslanci. Po 10. uri otvoril dež. glavar g. Goëss sejo z daljšim nagovorom. Pozdravi poslance ter govori dalje o vladni predlogi gledé doklade na žgane pijače, dež. proračunu, agrarnem vprašanju itd. Spominjal se je tudi položaja v bivšem državnem zboru, vojske na Kitajskem in konečno cesarjeve 70letnice. — Dež. predsednik pozdravlja poslance imenom vlade.

Izroči se več interpelacij. Novoizvoljeni poslanec Jos. Huber stori obljubo. — Vladna predloga o dokladi na žgane pijače se izroči finančnemu odseku. Poslanec Kotz izjavlja, da bo glasoval proti. — Deželni odbornik dr. Jos. Lemisch poroča o deželnem proračunu za bodoče leto. Se odkaže finančnemu odseku.

Volijo se: Finančni, gospodarski in revizijski odsek. Izmed slovenskih poslancev je izvoljen samo g. Muri v gospodarski in revizijski odsek.

II. seja, dné 19. dec. Deželni predsednik odgovarja na neko interpelacijo v lovskih zadevah. — Dež. predsednik povodom nekega predloga naznanja, da je izvoz svinj iz Koroškega na Tirolsko zopet dovoljen, izvzemši le celovski in št.-vidski okraj.

Cvetko je slišal od drugih, da ga je Kavazbaša tožil pri Ali-paši. Kukavica naj pomaga, tako misli sam pri sebi, uteči bodem moral v gore ter se tam skriti! Ali resnica je, „da več glav več vé,“ in tako se podá k svojemu agi v Mostar, da mu vse to pové. Ago najde v kavarni, kjer sedi in se razgovarja z drugim višjim vojakom Ali-paše, Nikom po imenu. „Aga, ako veruješ v Boga, poslušaj, kaj se je zgodilo,“ tako nagovori naš znanec ago ter mu pové vse, kar se je zgodilo in, kar je najhujše, da ga je Kavazbaša tožil pri Ali-paši.

„Moj sin, ne boj se nič,“ reče mu prej imenovani Niko. „Kedar pride dan, da greš pred pašo, pojdi k njemu s puško in ravno tako napravljen, kakor si bil takrat, ko si Kavazbašo prisilil, da je moral s konja skakati v vodo. Jaz dobro poznam Ali-pašo, njemu so dragi srčni ljudje.“ — „Kar tako stori,“ pristavi aga; „tudi jaz mislim priti na Buno, da vidim, kaj bode iz tega.“

Zdanil se je pondeljek, lep in jasen. Nebo vedro ko ribje oko. Solnce se je že vzdignilo izza gor ter je preprežilo s svojimi žarki sinje gore in zeleno travo. Na Buni se je pred pašinim dvorom zbralo obilo sveta. Vsi so čakali, da pride tudi Ali-paša s svojo telesno stražo ter se podá tja pod goste vrbe in oljke. Po travi tja vodi široka pot, na njej stoji stol, in na tem sedi Ali-paša, gospodar hercegovinski. Na njegovi strani stojijo oboroženi ljudje, a ostali so se postavili po vrsti na njegovi desni in levi strani, tako da je daleč tja segla vrsta ljudij.

Ljudje pridejo eden za drugim tja v sredo pred pašo, in ta jih vpraša, kakšna krivica se jim je zgodila. Ko mu povedó, jim govori hitro raz-

Vladni predlog o dokladi na žgane pijače se vsprejme v drugem in tretjem branju. — Dalje se sklene: napraviti v gluhonemni šoli šesti razred; v Brežah se ustanovi mesto deželnega živinozdravnika. Raznim občinam se dovoli pobirati razne doklade.

Deželni predsednik naznani, da je zasedanje odloženo.

Dopisi.

Za velikovsko „Národno solo“. V „Miru“ štev. 28., 32., 39. in 48. t. l. izkazani zneski v skupni svóti 545 kron 3 vinarji odposlani so bili dné 27. nov. t. l. v korist velikovske šole družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. — Darovali so dalje: Č. g. Josip Kukačka, provizor v Gorjah na Zili, 1 krono; Janez Vospersnik, posestnik v Gorjah nad Vrbo, 5 kron; Č. g. Andrej Wieser, dekan v Grabštanju, 5 kron; Mohorjani v Bilčevsi 10 kron; Neimenovan iz Opač 3 krone; Č. g. Jož. Sket, vpok. župnik na Dunaju, za jaslice velikovske slovenske šole, 6 kron; Č. g. Lovro Serajnik, proš v Tinjah, 20 kron; Č. g. Janez Volavčnik, župnik na Rudi, 10 kron; Matija Kumer p. d. Hubelnik na Vinogradih 2 kroni; Jakob Karpf p. d. Bobek v Orliču vasi, 1 krono; Lovro Silan p. d. Zilan na Peračiji 2 kroni; Janko Maierhofer, kaplan v Prevaljah, 1 krono; Č. g. France Treiber, kanonik in župnik v Št. Rupertu pri Velikovecu, plača na obljubljeni stotak 20 kron; Karol Modrič v Celovcu 2 kroni. Vkup 88 kron. Živeli nasledniki!

Iz Celovca. (Socijaldemokratje in nemški nacionalcí med seboj.) Dné 15. t. m. so napravili tukaj socijalni demokratje shod, na katerega so povabili tudi nemške nacionallce, oziroma njihovega kandidata dr. Lemischa. Shod je bil zelo dobro obiskan tako od nacionallcev, kakor od socijalnih demokratov. Prišlo je do burnih razprav; nemški nacionalcí so morali slišati krepke besede od demokratov, ki so oestro bičali zlasti terorizem (pritisk), s katerim so nacionalcí delali pri minulih volitvah. Vse grdo početje nacionallcev v tem oziru je opisal sodrug Eich. Odgovarjal je Lemisch, a ne posebno srečno. Oglasil se je tudi Dobernik, a oba so zavračali predsedujoči Pressien, Riese, Marer itd. Lemisch in Dobernik sta prišla v veliko jezo, a jima nič ni pomagalo. Socijalni demokratje so Nemcem očitali tudi to, da tako grdo napadajo Slovence in da po mnogih krajih, kakor v velikovškem okraju, zmagujejo le s pomočjo slovenskih odpadnikov. Konečno so nacionalcí shod zapustili, demokratje pa soglasno sprejeli resolucijo, v kateri najostreje obsojajo nacionallce. „Heil und Gollasch!“

Iz Hodiš. (Po volitvah.) Dné 4. t. m. smo imeli, kakor je „Mir“ že omenil, pri nas občinske volitve, dné 5. t. m. pa volitve za državni zbor. „Mir“-ovim bralcem je iz prejšnjih števil znano, da smo sijajno zmagali pri obeh dveh. Samo pri občinskih volitvah so dobili nasprotniki I. razred, za katerega se mi nismo potegovali. S tem kratkim poročilom bi se zadovoljili, ako bi nas dopisnik v „K. W.“ ne izzival in ne poročal take nesresnice in neslanosti, da se morajo sami nasprotniki smejeti, boljši izmed njih pa z glavo majati, da je mogoče, kaj takega pisati. G. dopisnik blati oba župnika, gg. Žáka in Petermana. Prvemu predbaciva, da je „prignal vse možicelne k podganinemu koncertu“. Gospodine, župnik torej ne sme agitirati, učitelji pa dá? Agitacije tistih niste videli? Ali niste marí videli, kako pridno in urno sta agitirala posebno nadučitelj Staudacher in njegov zvesti tovariš Hribernik? Niste videli, kako je

sodbo. Pride tudi Kavazbaša in ž njim Cvetko, čemerer sicer, a puško na rami. Kavazbaša pa nima nobenega orožja. Paša ju vpraša, kaj imata med seboj.

Kavazbaša začne pripovedovati, kako ga je Srbín prisilil, da je moral skakati s konja v vodo.

„Je-li tako, kristijan?“ — „Je tako, paša,“ odgovori Cvetko, „vendar on ni povedal vsega;“ mu začne po redu vse od začetka pripovedovati.

„Dobro si storil, andan sani!“ pohvali vezir Cvetka. „Tudi drugikrat stori tako, takih kristjanov jaz potrebujem, in ne pustim, da bi jih kdo po roparsko smel napadati. — Pojdi „Hafiz“, obrne se k sinu, „podaj Cvetku kak dar!“ In hitro pri- nese ta Cvetku rumen cekin v roko.

Vsakega Hercegovinca je on štel takorekoč za svojega, in vsem je hotel dobro storiti. Lepo je zasadil Buno in celo okolico. Kot prvi nasadil je tu oljke, povzdignil je mline in žage, in ker je spoznal sviloprejo kot najboljšo in najkoristnejše delo za svoje ljudi, začel je tudi za njeno povzdigo že delati in skrbeti.

Vsemu temu pa je pri krvavi vstaji Bošnjakov in Hercegovincev nasproti krivičnemu gospodarstvu turški general Omer-paša napravil žalosten konec. (Iz hrvaškega. — Burja.)

Smešničar.

Gospod: „Kako si upate stopiti v mojo izbo; ali niste brali na durih, da se pri meni ne sme beračiti?“

Berač: „To me nič ne briga; kaj tacega bi lahko vsak zapisal na svoje duri.“

drugi še na dan volitve zjutraj hitel v oddaljene Ljubše, da od ondot svoje zveste pripelje? Ali gg. učitelji ne vejo za stroge ministerske naredbe? Hočete mari, da vam natančno popišemo njih čudno agitiranje? Ali so vzeli učitelji zoper ministersko naredbo volilno agitacijo v najem za se in svoje pristaše? G. župnika Petermana dolžite, da je dajal rutice ženkicam za to, ker so mu podpisale pooblastila ali sploh pomagale. Prosim, imenujte le eno tako! Čudno, da so prišli pri nas celo „ministranti“ k volilni borbi, dva cerkovnika in eden organist. Kolikor vemo, so vsi posestniki in pošteno plačajo davke. — Kar zadene agitacijska sredstva, smo storili te strašne pregrehe: 1. „Smo nagovorili ljudi, da, če zmagajo nasprotniki, bodo napravili v občini štiri šole: v Hodišah, Ribnici, Plešerki ter na Otoku, in sicer v ta namen, da dobiyo službo tisti učitelji, ki je še nimajo.“ Prosili bi g. dopisnika, da bi nam imenoval tistega, ki je s tem strašilom za našo stranko tako agitiral in komu je tako govoril! Nam ni znan! Mi vemo sicer, da se potegujeta Otok in Ribnica za posebno in skupno šolo in da se samo ne moreta sporazumeti gledé prostora za njo: o Plešerki nam ni nič znano. Sploh bodo posamezne vasi same vedele, je-li jim posebna šola potrebna ali ne. — 2. „Povedali smo ljudem, da bo odbor imenovanih šol (namreč liberalni) postavil svetilnice ob cesti od vrbskega jezera do Brücklerja (hodiškega jezera) in sicer po poročevalčevem mnenju za to, da se pokaže neumnost klerikalcev v pravi luči.“ No, gospodine, tisti vas je prav za norca imel, ki vam je to v ušesa natrobil. Po našem mnenju bi morebiti take svetilnice na tej cesti bile prav umestne, toda že poprej, da bi vam nekoliko v glavi zasvetilo in bi vi spoznali, kako so vas mnogi „fopali in farbali“. Mi svetilnic sami ne bomo postavili; mi pa zberemo med seboj znesek in ga pridenemo tistemu, katerega vam je, g. dopisnik, obljubil že g. župan iz Št. Jakoba, da morete priti v opazovalni oddelek kake norišnice, da se tam vaši možgani popravijo! — 3. „Šest prič prič, da je g. župnik Žák raztrosil med ljudstvo novico, po kateri hoče tukajšnji grajščinski oskrbnik g. Goulet postati župan, da pa se zavolj dvojnega oskrbnštva ne more naučiti lepe naše »bindišarske« govornice.“ No, g. dopisnik! Dolgo časa pred volitvijo, še predno ste vi in mi začeli agitirati, se je obotavljajal dosedanjí g. župan Strauss pri neki seji v prijateljskem pogovoru mu ponujane županstva sprejeti, in ga je ponudil g. oskrbniku in veste, kaj je tisti odgovoril? „Dajte mi tajnika, pa sprejemem!“ In ta novica je bila znana še tisti dan v Hodišah in kmalu se je širila po celi občini. Kaj pa poročete h temu, resnicoljubni gospod? Sicer pa tudi mi g. oskrbnika osebno spoštujemo, toda za župana smo želeli g. Strauss-a, ker ga vsi lahko zastopimo, ker pozna najboljše naše razmere in je poslovanja že vajen. Hoče in more se g. oskrbnik učiti slovenščine ali ne, to bo že on sam razsodil, kakor za dobro spozna. — 4. „Zbegali smo ljudi gledé sporeda volitev!“ Kdo se ne smeje? Mislimo, da je bil dan sv. Barbare kot dan občinske volitve vsem dobro znan. Po celi občini je bilo znano, kdaj se vrši ta in kdaj ona volitev. Dalje, kako lahko je vprašal sosed sosed! Če bi bil kdo iz naših prišel k nepravilni volitvi, kako lahko je zopet odšel ali pa z nasprotniki volil in s tem bi bili le nasprotnikom pomagali. Za svoje pa so nasprotniki le predobro skrbeli! — Po volitvi III. razreda so šli našinci mirno v Kramarjevo gostilno, kjer so bili tudi 3 ali 4 nasprotniki. Kmalu je začel N. N., ki je bil vedno med liberalnimi volilci (v posebni sobi, kjer so imeli prosto roko), in ki je tudi z liberalno stranko volil in katerega ime zavolj njegovega občespoštovanega očeta ne imenujemo, tisti, torej nasprotnik, je žalibog povzročil prizor, zavolj katerega so morali biti poklicani orožniki. Gospod župnik Žák je prišel še-le pozneje poizvedet o izidu volitve III. razreda, a pred volilno hišo so ga nekateri izmed nasprotnikov z besedo napadli; rekel je, kolikor je bilo treba, in odšel. Bati se mu ni bilo treba, ker so že davno hodili orožniki po cesti. Če g. dopisnik s takim veseljem poroča o pretepu, ki je pretil župniku — ali je menda sam to srčno želel? — Še marsikaj bi mogli navesti v obrambo naše stranke. Govoriti bi mogli o načinu, o pritisku, s katerim se je od nasprotne strani agitiralo — in to sijajno spričamo — a za zdaj molčimo; v slučaju potrebe pa pridemo z imeni na dan! — Če so nasprotniki res, kakor trdi dopisun, v III. in II. razredu pridobili tri „deutschfreundliche“ odbornike, potem imajo itak večino, ker jih imajo sedem, mi pa le pet. Sicer pa smo tudi mi „deutschfreundlich“, ker svoje nemške sosedne in občane spoštujemo, je radi imamo in z njimi hočemo v miru živeti; sami pa hočemo, da tudi nas kot Slovence, katerim Bog in postava obstanek zagotavlja, pustijo živeti. Pri nobeni večji volitvi ne gre vse gladko, a poloma ni bilo treba, tudi nismo ga mi povzročili. Ali, ako se poroča, ima se poročati, če že ne popolnoma nepristransko, vsaj tako, da se resnica

ne postavlja čisto na glavo. Toliko za zdaj! Če je treba, potem si povemo več! To smo bili dolžni resnici na ljubo poročati!

Več hodiških volilcev s tremi „deutschfreundlichen“ vred.

Iz Bilčovsa. (Nove orgle. — Volitev.) Dne 11. novembra so se blagoslovile v tukajšnji podružni cerkvi v Velinjvasi nove orgle, katere je okusno in po nizki ceni izdelal gosp. Peter Anderjaš iz Škocijana v podjurski dolini. Več strokovnjakov jih je poskusilo in vsaki se je pohvalno izrekel o njih. Državnozborna volitev se je vršila pri nas dne 12. dec. in tudi zdaj smo volili kakor vsakokrat v „narodnjaškem“ duhu, kakor pravijo nasprotniki. To se nam pa čudno zdi, da nas imajo za takšne „barbare“, ker žali nas, da je okrajno glavarstvo poslalo celo kopo orožnikov nad nas; malo je manjkalo, da ni prišel na vsakega volilca eden! Brr! Ali smo res tako nevarni?! Sicer pa je tudi pri nas že nekaj prosvitljenih glav, ali javno se še ne upajo nastopiti. Upamo, da nas tudi v bodoče še ne bodo pregnali! — c.

Novičar.

Na Koroškem.

(Dr. Steinwender kot tožitelj.) Dne 14. in 15. t. m. je bila pred porotniki v Solnogradu obravnavana, katero so pazljivo zasledovali politični krogi vse Avstrije. Dr. Steinwender je tožil nekega Pacher-ja, posestnika v Solnogradu, radi razžaljenja časti. Pacher je bil namreč že pred več leti prišel hudo gonjo zoper Steinwenderja, češ, da je ta premalo „radikalen“, odvisen od ministrov itd. Izdal je več knjižic, v katerih Steinwenderja jako oostro prijema. Zato je Steinwender tožil. Pacher ni mogel dokazati, da so njegova očitanja resnična. Vkljub temu pa so porotniki Pacherja oprostili, češ, da dr. Steinwenderja ni žalil. — Nad to razsodbo je seveda veliko veselje v radikalnih in tudi židovskih krogih. Drugi pa obsojajo to. Ta pravda pa znova dokazuje, čemu so tožitelji izpostavljeni v političnih pravdah.

(Nacionalci pa volilna preosnova.) Naši nemški nacionalci se krčevito branijo zlasti po svojih listih, da so le oni krivi, da na Koroškem še nimamo direktnih volitev! Oni to tajé, pripisujejo krivdo vladi in Bog zna komu še! Sedaj pa je voditelj radikalnih naših nacionalcev, dr. Artur Lemiš, sam priznal, da nacionalcem prav nič ni na tem, da so nasprotni temu, da bi se volilna postava napravila bolj pravična. Pri socialdemokratskem shodu v Celovcu dne 15. dec. vprašali so namreč Lemiša gledé direktnih in tajnih volitev. On pa je odgovoril: „Jaz ne razumem, zakaj so tudi socialni demokratje za tak volilni red. Če se ga vpelje, imajo nemški nacionalci in socialdemokratje škodo; dobiček bodo imeli le klerikalci.“ — To je vendar jasno povedano in zastopno posebno za Vas, slovenski kmetje! Ker bi imeli „dobiček“ le „klerikalci“, zato se ne sme prenarediti sedanjí krivični volilni red! Ostati morajo indirektné volitve, le da ljudstvo ne pride do veljave; biti morajo javne volitve, le da vsak liberalni vaški mogočnej more pritiskati na odvisne, revnejše ljudi, in da more zdvijana fakinaža s koli napadati vsakega, kdor ni z njo! „Bauernbundarski“ preroki, razni „nacelnji“, pa bodo kmetom še vedno trosili pesek v oči in jim zatrjevali, da so oni edini „prijatelji“ in „rešitelji“ ljudstva. — Ali se vam, ki ste s svojo mlačnostjo pripomogli liberalcem do zmage, začne po takih izjavah glavnih nasprotnih kolovodij kaj svitati v glavi? Kdaj bode spoznali, da vas imajo prav za — norce?

(Judežev groš.) Celovška podružnica nemškega „schulvereina“ je dala šoli v Ločah raznih knjig v vrednosti 60 kron.

(Volitev v V. kuriji.) Po poročilu lista „Fr. St.“ je izvoljenih za V. kurijo 445 nemško-nacionalnih, 122 socialdemokratskih in 140 slovenskih ter „klerikalnih“ volilnih mož.

(Občinske volitve.) Pri volitvah za občino Medborovnico (Glinje) je dosegla slovenska stranka znaten uspeh. Na Gozdanjah je po hudi borbi slovenska stranka zmagala v III. in II. razredu. Slava!

(Izpred porotnega sodišča.) Dne 13. dec. 44letni drvar Janez Taler je dne 26. avg. t. l. v Kapli ob Dravi v pretepu drvarja Sabodiča z nožem ranil tako hudo, da je ta umrl na mestu. Talerja so obsodili na 3letno ječo. — Bivša poštna upraviteljica Ambrožič je bila radi poverjenja v uradu obsojena na 6mesečno težko ječo. — 30letni G. Platzer in 37letni Jan. Hojnik sta dne 10. junija t. l. blizu beljaških toplic oropala 68letnega konjskega pastirja Kubija. Prvi je bil že 9krat, drugi 31krat kaznovan. Prvega so obsodili na 12letno, drugega na 10letno težko ječo. — Bivši orožnik Jan. Luschnig je bil radi goljufije obsojen

na 4letno ječo. — Radi nenravnosti je bilo več obtožencev v tajni razpravi obsojenih. — 26letni kmetski sin A. Moser je bil radi tatvine obsojen na 6mesečno ječo. — Jos. Klamer je bil radi zažiganja obsojen na 4mesečni zapor.

(Velik požar) je razsajal v nedeljo dne 16. decembra v Št. Lenartu v labudski dolini. Začelo je goreti ob 2. uri popoldne. Pogorelo je 15 poslopij, v veliki nevarnosti so bila tudi druga poslopja in cerkev. Kako je požar nastal, se ne vé. Baje so vsi pogoreleci zavarovani. Bil je hud veter in zato nevarnost za ves trg in cerkev tem večja. Požarnim brambam se je posrečilo požar omejiti.

(Duhovske zadeve.) Župnijo Karnski grad je dobil g. Jan. Wagner, kanonik v Gospi sveti; župnijo Kolbnice pa tamošnji provizor gosp. Josip Messner. — Za dekan. svetovalca dekanije Sovodje je izvoljen in potrjen g. Pet. Raith, župnik v Milštatu.

(Razpisane službe.) Do 5. jan. sta razpisani učiteljski mesti v Svečah in Pokrčah. Za nobeno mesto se ne zahteva znanje slovenščine, dasi obiskujejo dotični šoli izključno le slovenski otroci. Dotični odlok je podpisal baron Mac-Nevin, in to — pové vse!

(Osebné novice.) V Svetnivasi je dne 17. t. m. umrla 28letna gospa Gabr. Krassnigg, rojena Hainšek, soproga posestnika g. Jos. Krasnigga.

Po slovenskih deželah.

(Ljubljanska kreditna banka.) V mesecu novembru t. l. bilo je pri ljubljanski kreditni banki vloženih na vložne knjižice in na tekoči račun 385.543 kron 93 vin., vzdignjenih pa 180.762 kron 43 vin. Stanje vseh vlog je znašalo dne 30. novembra t. l. 718.304 kron 11 vin. Splošni promet v mesecu novembru znaša kron 12.615 590 86; skupni promet prvih 3 mesecev je torej kron 22.645.575 86.

(Zavod sv. Nikolaja v Trstu) je izdal naslednje poročilo: Komaj 2 leti je, odkar posluje zavod sv. Nikolaja, a je že sprejel pod svoje okrilje nad 1000 deklet, in sicer: Kranjc 347, Primork 302, Štajerk 164, Korošice 80, iz kraljevine Hrvatske 45, Čebinji 6, Poljakinji 2, Rusinjo 1, Italijank 29, Nemkinj 24. A odkloniti smo jih morali veliko radi pretesnih prostorov. Društveni dohodki nam ne dopuščajo, da bi najeli večje prostore. In vendar: kolika dobrota je že to, da dekleta dobiva brezplačno stanovanje! Pa tudi hrano dobiva četudi nima ni novčica v žepu. Drugače bi trpela glad in glad je vendar najhujši pospeševatelj nemoralnega življenja! Zavodu, ki tako vzgledno skrbi za slovenska dekleta, pa je nujno treba pomoči in podpore. Le tako se more vzdržati in nadaljevati prekoristno delo. Ganite se torej vsi oni, katerim je na srečo blagor ženske mladine ter prihitite na pomoč, da isto ohranimo narodu čilo in zdravo, duševno in telesno.

(Volitve na Kranjskem.) Pri volitvah na Kranjskem, kjer so že volili direktno in tajno, je v peti kuriji in kmetskih občinah presijajno zmagala katoliško-narodna stranka. V peti kuriji so volili dne 12. decembra. Oddanih veljavnih glasov je bilo 54.229. Od teh je dobil kandidat katoliško-narodne stranke dr. Šušteršič 38.236 glasov. Liberalni kandidat Luka Jelenec je dobil le 11.812 glasov, socialni demokrat Kopač pa le 3848 glasov. Neveljavnih glasov je bilo oddanih 523, razcepljenih pa 334. — Dne 18. decembra je volila četrta kurija in bili so izvoljeni vsi dosedanjí poslanci. Dobili so: Viljem Pfeifer 3072 glasov, liberalni protikandidat Ivan Globočnik 1803 glasov; Josip Pogačnik 5429 glasov, liberelec Gustav Pirc 915 glasov; Franc Povše 2198 glasov, protikandidat Franc Zupančič 1649 glasov; Ivan Vencajz 5411 glasov, liberalni kandidat Josip Lenarčič 815 glasov; dr. Ignacij Žitnik 2839 glasov, protikandidat Ivan Božič 2518 glasov. Absolutna večina katoliško-narodnih kandidatov znaša vkup 11.189 glasov. Slava!

Iz slovanskega sveta.

(Vse svoje premoženje) v znesku 40.000 kron je v oporoki darovala Julka Margetičeva „Srbski Matici“ v slovstvene namene ter v podporo revnih srbskih pisateljev. Da bi tem več premoženja Matici zapustila, izvolila si je rajna pogreb zadnje vrste tako, da so jo pokopali za 90 kron. Čast njenemu spominu!

(Razvoj obrti na Ruskem.) Rusko je baje dežela mraza in spanja. Tako vsaj trdijo tisti, ki o Rusiji nimajo pravega pojma. Toda ruski orjak se probuja in napreduje na polju dela. Nekateri strokovnjaki prerokujejo, da bode na svetovnem trgu enkrat vladalo znamenje na blagu „made in Russia“, to je: napravljeno na Ruskem. Leta 1867. je Rusko imelo samo 179 velikih trgovin z lesom v raznih lukah, sedaj jih pa ima 1200, ki imajo letnega prometa 70 mil. rubljev. Pred 30 leti je imelo Rusko 150 tovarn za papir, zdaj jih ima 201.

Plakatna umetnost vzbuja čimdalje bolj javno zanimanje; po mnogih specialnih razstavah jej je tudi letošnja svetovna razstava v Parizu odločila poseben prostor. Pri

naši domači veliki industriji je pač na prvem mestu firma Kathreiner, ki že dolgo let kar najodličnejše in najodličnejše goji to umetnost, uporabljajoč izvirne, umetniško-znamenite sujete za slike. Dokaz temu je Kathreinerjev plakat, ki je na novo nalepljen po ulicah in se vidi tudi pri trgovcih, namreč smebljajoča se deklica z rdečim solnčnikom; ta slika je uprav presenetljivega učinka. Nihče ne gleda tega plakata, da ne bi dobil vzpodbudno umetniškega vtiska, in želeli bi bilo samo, da bi se ta tako prijazno vabeča deklica, ki drži secesijonistično zeleno čašo v roki, ob enem izkazala za prav uspešno propagando že sedaj obče priljubljeni Kathreinerjevi kavi.

Poslano.

Javno vprašanje slav. c. k. okrajnemu glavarstvu v Celovcu.

Povodom državnoborskih volitev v občini Kotmaraves dné 27. novembra 1900 vpisan in klican je bil med drugimi volilci tudi Doniž Šarnagel p. d. Jure v Črezdolu. Ker imenovani pač plačuje od njegove kajže v Črezdolu 19 kron 64 vin. direktnega davka, a stanuje že več let na svojem drugem posestvu p. d. pri Moteju na Veselih, občina Bilčoves, nima v smislu določbe § 15. državnoborskega volilnega reda v tukajšnji občini volilne pravice, stavino tem potom nujno vprašanje: Na katerikoli način se je vpisal zgoraj imenovani Doniž Šarnagl v volilni imenik občine Kotmaraves, ker se on še zadnji dan reklamacije ni nahajal v volilnem imeniku?

V Kotmarivasi, dné 16. dec. 1900.

Več volilcev.

Tržne cene.

V Celovcu, dné 20. decembra 1900.

Ime blaga	na birne		na hektolitru		Prignalo se je
	K	v	K	v	
pšenica . . .	10	30	12	87	1 bik
rž	9	86	12	32	— pitana vola
ječmen . . .	7	60	9	50	30 vprežnih volov
oves	4	34	5	42	4 junce
turšica . . .	7	40	9	25	72 krav
pšeno	14	—	17	50	3 telice
fižol (rdeč) .	—	—	—	—	159 pitanih svinj
krompir . . .	1	60	2	60	32 prascev
deteljno seme	—	—	—	—	
ajda	6	96	8	70	

Pitani voli so po — K do — K, vprežni voli po 250 K do 300 K, krave po 110 K do 340 K.

Sladko seno je meterski cent po 5 K 20 v do 6 K 20 v, kislo seno po 3 K 60 v do 5 K — v, slama po 3 K 60 v do 4 K 80 v.

Promet je bil srednji, kupčija živahna.

Velikovec, dné 19. dec. Prignali so: 213 volov, 140 krav, 8 telic, 6 telet, 54 ovc, 1 kozo, 50 živih in 78 zaklanih svinj. Cena pitanih volov 60 do 64 kron, vprežnih volov 54 do 58 kron za meterski cent žive vage. Cena zaklanih svinj 82 do 88 beličev zakilo. Promet z govejo živino je bil dober, zaklane svinje so bile skoraj vse prodane.

Dražbe.

(Kratice: vl. št. = vložna številka; d. ob. = davčna občina.)
Velikovec. Dnó 5. jan. ob 10. uri: 1. Šlegl-ova kmetija vl. št. 11., d. ob. Št. Kolman (C. 4487 kron) in Golobertnikova kmetija, vl. št. 6., d. ob. Št. Kolman. (C. 3142 kron.)

Celovec. Dnó 4. jan. ob 10. uri, izba št. 85. p. d. Razpotnikova kmetija v Rutah, vl. št. 12., d. ob. Rute. Cena 7185 kron, najnižja ponudba 4954 kron.

Loterijske številke od 22. decembra.

Gradec	26	32	3	77	12
Dunaj	23	66	12	34	65

NAZNANILA.

Lepa kmetija

z novo zidanimi poslopji, okrog 35 oralov dobrega zemljišča, z mlekarnstvom, oddaljena samo pol ure od Celovca in ležeča ob državni cesti, se z vso opravo po ceni prodá. Več pové Matija Čare p. d. Nemec v Št. Jakobu ob Celovcu.

E. ZBITEK

podobar v Novo-sadu pri Olomucu na Moravskem

izdeluje steklene mozaike, sv. grobove, Lurške jame, altarje za procesije sv. Rešnjega Telesa itd. Njegovi izdelki so bili pohvaljeni od sv. Očeta papeža Leona XIII. Tudi ima priznalna pisma iz Petrograda, Carigrada itd.

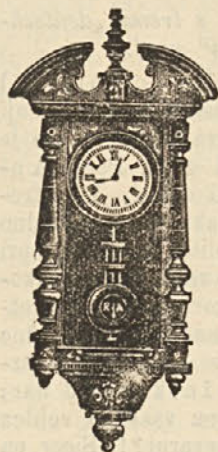
— Ceniki se pošiljajo zastonj.

Nove litanije

presv. Srca Jezusovega

s posvetilno molitvijo in prošnjo k najsvetejšemu Srcu se dobivajo v tiskarni družbe sv. Mohorja v Celovcu. 25 komadov stane 45 kr. (poština 5 kr.); 50 komadov 80 kr. (poština 10 kr.); 100 komadov 1 gld 40 kr. (pošt. 15 kr.).

Ure na nihalo z godbo

so zadnja novost v napravljanju ur. Take francoske, zmanjšane ure na nihalo so dolge 69 cm, omarica, kot na podobi, je iz naravnega orehovega lesa, fino uglajena z bogato pazlačenimi obrobki in z umetno izrezanimi nastavkom. Igrajo vsako uro najlepše popotnice in plese. — Cena z zabojem samo 9 gld. — Ista ura brez godbe, a z bilom, ki bije vsako celo in pol ure, z zabojem samo 6 gld. 80 kr.

Te ure na nihalo ne gredo samo za jamčeno na minuto, marveč so tudi vsled res lepe oprave pravi kras vsaki izbi. Razpošiljajo se samo s poštnim povzetjem. Kar ne ugaia, se vzame nazaj ter vrne denar. Zato ni noben riziko. — Veliki ilustrovan cenik za ure, verižice, prstane itd. zastonj in franko.

Jožef Spiering, Dunaj, poštne ulice 2/U.

Podpirajte družbo sv. Cirila in Metoda!

Oznaniilo.

Na prodaj je po domače Lipejeva kmetija v Schönwegu v labudski dolini. Kmetija meri 27 oralov njiv in travnikov in 15 oralov gozda, ima tudi mutni mlin z dvojnimi hodmi in močno in stalno vodo, da se dá tudi umetni mlin narediti. Cena je 8400 kron. Kmetija se tudi tako prodá, da se oddá mutni mlin s šest orali njiv in 2 orali gozda za 4000 kron, in ostala kmetija za 5000 kron. Pri kmetiji se nahaja veliko sadja, zlasti jabolk. Več pové posestnik Martin Dohr p. d. Lipi v Schönwegu, pošta Pustica (Pustitz).

V najem se dá

Mežnarska hiša na Otoku. Še precej novo poslopje ima 2 sobi za stanovanje, eno prodajalnico, en magazin, eno kuhinjo in posebno klet, ter je vsled svoje lege sred vasi in blizu cerkve primerna za kakega rokodelca, obrtnika ali za stanovanje ptujcev. Najemnina po ceni.

Cerkveno predstojništvo na Otoku (Maria-Wörth).

Dovoljujem si po tem potu vsem svojim prijateljem in znancem najiskreneje čestitati k novemu letu in zahvaljujoč se najtopleje za meni do sedaj izkazano naklonjenost, prosim uljudno, da mi blagovolijo isto tudi še nadalje ohraniti.

Beležim z vsem spoštovanjem udani

Pavel Rebič,

pooblaščen zastopnik c. kr. izjemno priv. tovarne kmetijskih strojev

Ph. Mayfarth & Comp. na Dunaju

v Celovcu, Südbahngürtel št. 10.

Cenjena gospodinja!

Ne dajte si vsiljevati drugih izdelkov cikorij, ampak zahtevajte povsod najboljši pridevek k pravi bobovi kavi, to je cikorija ali:

kava družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

Dobiva se povsod!

Glavna zaloga pri trgovcu: Iv. Jebačinu v Ljubljani.

Pozor! Pozor!

Podružnica R. A. Smekal v Zagrebu

priporoča od svoje najstarejše, glasovite in najzmožnejše

tovarne za gasilno orodje

sl. gasilnim društvom, občinam in zasebnikom sledeče predmete:

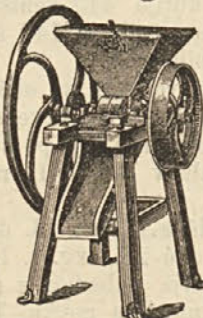
Brizgalnice najnovejše sestave, kakor s patentom proti zmrzlini, s priredbo, da brizgalnica na obe strani jemlje in meče vodo; „univerzalko“, prikladno za male občine, katere se nosijo ali vozijo; parne brizgalnice, vodonoše, sesalke vsake vrste, vozove za polivanje ulic in prevažanje gnojnice itd., cevi iz posebne tkanine najboljše vrste; dalje čelade, pase, sekirice, lestve ter sploh vse za gasilna društva prikladno orodje, trpežno in lepo izdelano. Motor-vozove in priprave za aceten-luč. Dalje kmetijsko orodje vsake vrste. Gasilna društva, občine in poštene kmetovalci-gospodarji plačujejo tudi na obroke po dogovoru. Naročila franko na vsak kolodvor.

Cenike pošiljamo brezplačno in poštne prosto.

Podružnica R. A. Smekal v Zagrebu.

Najnovejši stroji za prirejanje krme

za zimsko krmljenje po hlevih.

Rezalnica za rezanico in krmo, s patentovanimi podlogami za mažo; tečejo jako lahko in prihrani se moči do okrog 40%; rezalnica za repo in krompir (repico); mlinci za robkanje in mečkanje; parnice za živinsko krmo, premakljive kotlaste štedilne peči z emailiranimi in neemailiranimi vložnimi kotli, stoječe ali premakljive, za kuhanje in parenje živinske krme, repice, za mnoge gospodarske namene itd.; nadalje: robkalnice za koruzo, čistilnice za žito, čistilne stroje trijerje, stiskalnice za seno in slamo, na ročno gonjo, stoječe ali na kolesih, mlatilnice, gepeljne, železne pluge, valjarje, brane.

Najboljši sejalni stroji „AGRIKOLA“ brez preminjalnih koles za vsako seme, za hribe in ravnino.

Samo-delujoče, patentovane škropilnice za uničenje grenkuljice, škodljivcev na sadnem drevju in peronospere iz deluje in pošilja v najnovejši, priznani izvrstni sestavi

P. H. MAYFARTH in sodr.

C. kr. izklj. priv. tovarna za kmetijske stroje, livarne in fužine na par, na Dunaju, II/1, Taborstrasse 71.

Odlikovana z čez 400 zlatimi, srebrnimi in bronastimi kolajna mi.

Ilustrovani ceniki in mnoga priznalna pisma zastonj. — Zastopniki in prekupci se sprejmejo.